

РЕШЕНИЕ

№ 11764

гр. София, 12.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 05.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4268** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, представлявано от В. А. Г. и А. Ч. Д., срещу заповед № 947 от 19.10.2023 г. на председателя на Комисия за защита на потребителите /КЗП/.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради противоречие с материалния закон и неговата цел. Твърди, че действията му се изчерпват със сключване на договор за потребителски кредит № [ЕГН]/21.03.20223г. с Д. В. Т., предоставяне на удостоверение с изх. № ТСВ1901087/28.03.2023г., както и изпращане на три sms – съобщения за плащане на вноска по кредит: на 21.04.2023г., 28.04.2023г. и 17.05.2023г. Излага съображения, че не е бил изпълнен фактическият състав на нелоялна агресивна търговска практика. Посочва, че в диспозитива на оспорената заповед не са изложени фактически основания които да обосноват твърдението, че банката е използвала принуда по отношение на потребителя. Напротив, служителите на банката указали пълно съдействие на потребителя. Изпращаните ежемесечни напомнителни sms - съобщения били стандартни и не можели да се възприемат като принуда по отношение на потребителя, която да промени поведението му. Посочва, че удостоверение с изх. № ТСВ1901087/28.03.2023г. е издадено поради техническа грешка – срив в софтуерен продукт, който е попречил на служителя да види активните кредити на потребителя. Това удостоверение било „вътрешно за банката“, а по отношение на третите лица било валидно и можело да се противопостави на банката. Издаването на

удостоверението имало инцидентен характер и с него не се целяло да се възпрепятства потребителя да упражни правото си на отказ от договора за кредит. Чрез цитирания документ потребителят се е сдобил с абсолютно доказателство пред трети лица, че няма задължения към банката, а кредитната институция се лишила от правото си за събиране на вземанията по процесния договор за кредит. Излага съображения, че не е извършена нелоялна агресивна търговска практика и поради това моли актът да бъде отменен, поради незаконосъобразност по см. на чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

В проведеното съдебно заседание на 05.07.2024г. жалбоподателят „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД е редовно уведомен, но не изпраща процесуален представител.

Ответникът – председател на Комисията за защита на потребителите, чрез юрк. И. П., в писмено становище изх. № Ц-03-9321/26.04.2024г. излага аргументи за неоснователност на жалбата, съответно за законосъобразност на издадената заповед. Посочва, че актът е издаден от компетентен административен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Поддържа, че административният орган е направил цялостна преценка на фактическите основания, че правната квалификация на констатираната и доказана нелоялна търговска практика е правилно установена и подведена под фактическите основания, послужили при издаването на индивидуалния административен акт. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди оспорената заповед като законосъобразна, обоснована и правилна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Подадена е жалба с вх. № М-03-362 от 18.07.2023 г. от Д. В. Т. до КЗП, Регионална дирекция М., Видин и Враца, срещу „Велмакс Лукс“ ЕООД и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД относно прекратяване на договор и връщане на стоки. В жалбата се посочва, че на 21.03.2023г. Д. Т. след презентация на „Велмакс Лукс“ ЕООД в [населено място], се подлъгала и сключила договор № 5053541 на стойност 5 200.00 лв. и договор № 5053542 на стойност 5 000.00 лв. за покупка на стоки на изплащане с кредит от „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, без да ѝ е предоставена информация за кредита. На следващия ден осъзнала, че цената на уредите е прекалено висока и по указания на КЗП предприела действия за прекратяване на договорите в 14 -дневен срок, като прекрати двата договора за кредит с банката и върне закупените стоки на търговеца. На 23.03.2023г. Д. Т. посетила клон на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и поискала да прекрати двата договора, като служители на банката се съгласили да прекратят само единия договор, а за втория насочили потребителя да разговаря с „Велмакс Лукс“ ЕООД. Търговецът се съгласил да прекрати договор № 5053541/22.03.2023г. на стойност 5 200.00 лв., изпратил по куриер анекс за прекратяване на договора, потребителя върнал стоките, като търговецът го уверил, че на 28.03.2023г. договорът ще е прекратен. На 28.03.2023г. Д. Т. посетила банков клон на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД като поискала да прекрати действащия към момента втори договор за кредит № 5053542 на стойност 5 000.00 лв., но служителката на банката я уверила, че между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и

потребителя няма действащи договори за кредит, поради което и не може да й даде заявление за отказ от договор, а вместо това й издала удостоверение с подпис и печат, че на името на потребителя няма сключени договори за кредит. По телефона служители на „Велмакс Лукс“ ЕООД заявили, че договорът не е прекратен и затова закупената стока не може да бъде върната. На 29.03.2023 г. Д. Т. посетила „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД за трети път, като отново я уверили, че няма действащи договори за кредит и я посъветвали да изчака още малко, за да бъде премахнат договора от централната система на банката. Тъй като имала удостоверение от банката за липса на сключени договори, Т. се съгласила да изчака, като междуременно правила неуспешни опити да върне закупената стока на „Велмакс Лукс“ ЕООД. На 21.04.2023г. получила sms – съобщение от банката с покана за плащане и посетила банката за четвърти път, като същата служителка я посъветвала да изчака до падежа на договора на 25.04.2023г., когато прекратяването на договора със сигурност щяло да бъде отразено. В телефонен разговор на 24.04.2023г. представител на „Велмакс Лукс“ ЕООД заявил, че договорът е в сила и няма как да се върне стоката. На 26.04.2023г. при поредно посещение в клона на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, потребителят бил насочен към централата на банката, откъдето потвърдили, че договорът е в сила и ще проучат случая. Следващите дни последвали разговори със служители от централния офис на банката, които потвърждавали наличието на договора и декларирали готовност да съдействат, а в местния клон служителите заявили, че при тях не е видно да има действащ договор за кредит. На 28.04.2023г. потребителят получил следващо sms - съобщение от банката за неплатена месечна вноска по договора за кредит, след което отново посетил клона на банката, където служителите обяснили, че при тях нищо не се вижда и препратили към централата на банката, а при проведен разговор служителите поели ангажимент да съдействат без конкретен резултат. На 04.05.2023 г. било получено следващо sms известие за неплатена месечна вноска по кредита. Последвали почти ежедневни телефонни разговори и срещи в клона между представители на банката и потребителя, който настоявал да прекрати договора, при които или бил убеждаван да изчака, или че няма действащи договори, или, че ще банката ще предприеме мерки и ще съдейства. Междуременно потребителят получил и множество sms – съобщения за неплатени вноски, като на 21.06.2023г. получил известие и че срещу него предстоят съдебни действия поради неизпълнение на договора, а на 03.08.2023 г. в телефонно обаждане от Еконт потребителят бил поканен да вземе непотърсената стока, която е изпратил до „Велмакс Лукс“ ЕООД, в противен случай тя щяла да бъде унищожена. На следващия ден потребителя се свързал с КЗП.

Във връзка с подадения сигнал на 24.07.2023г. е била извършена проверка от старши специалист от КЗП – Видин в офиса на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД в [населено място], резултатите от която са обективирани в констативен протокол № К – 2743544 от 24.07.2023 г. При проверката е изискан и е представен действащ договор за банков кредит между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и Д. Т. за закупуване на стоки от „Велмакс Лукс“ ЕООД на стойност 5 000.00 лв., който е разпечатан от системата на банката, без подписи. Представен е и екземпляр от жалбата на потребителя, като е даден срок за становище, изискани са документи, сред които подписан договор за кредит и уведомление за прекратяването му, като е предоставена и възможност за ангажиране на други доказателства.

Депозирано е становище с вх. № М-03-362/03.08.2023г. от „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, в

което се посочва, че Д. Т. е сключила с банката договор № [ЕГН]/21.03.2023г. за потребителски кредит с главница в размер на 5000.00 лв. за закупуване на стоки на изплащане от „Велмакс Лукс“ ЕООД. Посочва се, че на 17.05.2023г. при посещение на Д. Т. в клон на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД в [населено място] е подадена електронна заявка за прекратяване на договор № [ЕГН]/21.03.20223г. за потребителски кредит, която е извън законоустановения 14 - дневен срок. Банката не е прекратила договора, защото правото на отказ не било упражнено по надлежния ред. Направено е изявление, че по изключение банката ще прекрати действащия договор за кредит, ако Д. Т. върне закупената стока и уреди отношенията си с „Велмакс Лукс“ ЕООД. По отношение на удостоверението за липса на действащи договори за кредит между банката и потребителя било установено, че същото е издадено при техническа грешка на системата.

Изготвена е докладна записка без изходящ номер и дата от И. А., главен директор на ГД „Контрол на пазара“ в КЗП.

Проведено е заседание на КЗП, обективизирано в протокол № 34/25.09.2023г., като по т. 57 е единодушно е прието, че при осъществяване на дейността си „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД уврежда икономическите интереси на потребителите, упражнявайки нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на ЗЗП. С издаването на удостоверение на потребител, че няма активни договори за потребителски кредит и по този начин налага прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договор за кредит за придобиване на стоки, включително правото му да го прекрати и да използва принуда, като изисква от него да заплаща месечни погасителни вноски или да накара продавача да приеме стоката, по смисъла на чл. 68и, т.4 във вр. с чл. 68з /принуда/, във връзка с чл. 68г, ал.4, във вр. с чл. 68в от ЗЗП.

Административното производство е приключило с постановяването на заповед № 947/19.10.2023 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която се забранява на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД при упражняване на своята търговска дейност да използва нелоялна агресивна търговска практика в нарушение на чл. 68и, т. 4 във вр. с чл. 68з /принуда/, във връзка с чл. 68г, ал.4, във вр. с чл. 68в от ЗЗП. Агресивната търговска практика, се изразявала в издаването на удостоверение с невярно съдържание на потребител, че няма активни договори за потребителски кредит и по този начин налагала прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договор за кредит по придобиване на стоки, включително правото му да го прекрати и да използва принуда, като изисква от него да заплаща месечни погасителни вноски или да накара продавача да приеме стоката.

Оспорваната заповед е връчена на пълномощник жалбоподателя на 23.10.2023 г., а жалбата срещу нея е депозирана в КЗП с вх. № Ц-03-9321/27.10.2023г.

По делото са представени договор за покупко - продажба извън търговски обект № 5053541/21.03.2023г. между „Велмакс Лукс“ ЕООД и Д. Т. на стойност 5 200.00 лв. за закупуване на стоки на изплащане; договор за потребителски кредит между Д. Т. и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД; анекс от 22.02.2023г. за прекратяване на договор № 5053541; договор за покупко - продажба извън търговски обект № 5053542/21.03.2023г. на стойност 5 000.00 лв. за покупка на стоки между „Велмакс Лукс“ ЕООД и Д. Т., както и договор за потребителски кредит между Д. Т. и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД. Депозирано е и удостоверение изх. № ТСВ1901087/28.03.2023г. от „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния срок за оспорване и от активно легитимирано лице, адресат на акта, за което е налице правен интерес от отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

Актът е издаден от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл.68л, ал.1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят издава заповед, с която забранява прилагането ѝ. Съгласно чл. 68л, ал.4 ЗЗП председателят може да предприема мерките по ал. 1 - 3 служебно или по повод направено искане от страна на потребител, както е в настоящия случай. В чл. 5, ал.1, т.1 от Устройствения правилник на Комисията за защита на потребителите (Правилника) също е предвидено, че комисията осъществява контрол върху нелоялните търговски практики и способности за продажба, като председателят организира и ръководи дейността ѝ и я представлява (чл.8, ал.1 от Правилника), а в изпълнение на правомощията си издава индивидуални административни актове (чл. 8, ал.1, т.9 от Правилника).

Заповедта е издадена в предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на ЗЗП не предвиждат различни от установените в чл.59 АПК изисквания. В акта са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

Административният акт е издаден след изясняване на релевантните за случая факти и обстоятелства, въз основа на които ответникът е приел, че прилаганата от търговеца практика е нелоялна. Фактическата обстановка е вярно и пълно установена.

Жалбоподателят е надлежно уведомен за проведеното административно производство, представен му е сигналът, по повод на който е образувано същото и му е дадена възможност да вземе становище и да ангажира доказателства.

При постановяване на обжалвания административен акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да обуславят неговата отмяна.

Заповедта е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Правната уредба на нелоялните търговски практики е въведена с раздел III от глава четвърта „Търговски практики и способности за продажба“ на Закона за защита на потребителите, като по този начин е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар. В чл. 68б от ЗЗП е предвидено, че разпоредбите имат за цел да осигурят защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. Съгласно легалната дефиниция на понятието „търговска практика“, разписана в § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП, това е всяко действие, бездействие, поведение, търговска

инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. В трайната практика на Върховния административен съд е прието, че за да е налице търговска практика, не е необходимо наличието на системност на съответното действие, бездействие или поведение /в този смисъл Решение № 7548 от 19.06.2024 г. по адм. д. № 10694/2023 г., VII отд. на ВАС, Решение № 2814 от 08.03.2024 г. по адм. д. № 7226/2023 г., VII отд. на ВАС, Решение № 3417 от 11.04.2022 г. по адм. д. № 10569/2021 г., VII отд. на ВАС и др./

С императивната разпоредба на чл. 68в от ЗЗП законодателят е въвел обща забрана за осъществяване на нелоялна търговска практика. Легалната дефиниция на нелоялна търговска практика се съдържа в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, съгласно която търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. В чл. 68г ЗЗП е посочено, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики уредени в специалните състави по чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68д - 68к от ЗЗП. Препращането има за цел да въведе и други хипотези извън основния състав, на които законодателят придава характер на нелоялна търговска практика.

С оспорената заповед е забранено ползването на агресивна търговска практика по смисъла на чл.68з от ЗЗП. Това е търговска практика, при която от целия фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика. За да е налице агресивна търговска практика е необходимо да са налице следните предпоставки: 1. специфични характеристики и обстоятелства относно търговска практика, вкл. използване на тормоз, принуда, включително физическа сила или злоупотреба с влияние; 2. наличие на промяна или възможно настъпване на промяна на свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стока или услуга; 3. причинно – следствена връзка между първите два елемента; 4. вземането на търговско решение,

или възможност за вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика. В заповедта изрично е направено препращането към разпоредбата на чл. 68и, т.4 от ЗЗП, съгласно която при извършването на преценка дали при използването на дадена търговска практика се прилага тормоз, принуда, включително физическа сила или злоупотреба с влияние, се вземат предвид налагането на всякакъв вид прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договора, включително правото си да прекрати договора или да избере друга стока или услуга или друг търговец.

Установените в хода на административното производство факти, които са подробно изложени в оспорваната заповед, подсумират състава на нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68з във вр. с чл.68и, т.4 от ЗЗП. Безспорно „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД е търговец по смисъла на § 13, т.2 от ЗЗП - юридическо лице, което сключва по занятие договори за потребителски кредити с потребители като част от своята търговска дейност. Поради това дружеството – жалбоподател е задължено да спазва правилата относно нелоялните търговски практики, въведени с раздел III от глава четвърта „Търговски практики и способности за продажба“ от ЗЗП. В случая, забранената практика, така както е констатирана от административния орган, се изразява в издаване на удостоверение на потребител, че няма активни договори за кредит, като по този начин налага прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договор за придобиване на стоки, включително правото му да го прекрати. От съдържанието на удостоверение изх. № ТСВ1901087/28.03.2023г. се установява, че между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и Д. В. Т. няма активни договори за потребителски кредит. С издаването му търговецът въвежда в заблуждение потребителя относно реалното състояние на договорните отношения между двете страни, а именно, че в действителност между тях е в сила договор за потребителски кредит № [ЕГН]/21.03.2023г. и по този начин налага по същество прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки на Д. В. Т., която желае да упражни правата си да прекрати договора за потребителски кредит и договора за покупка на стоки. Установено е също, че удостоверението е издадено от служители на банката във връзка с искане за прекратяване на договора за потребителски кредит. Както посочва и потребителят в жалбата до КЗП, наличието на удостоверението, му е дало спокойствие да изчака известен период от време, както са го помолили служителите на банката, а от друга страна отказът на банката да прекрати действащия договор е обоснован с

изтичането на законоустановения срок за едностранно прекратяване на договора. Съдът приема за неотнормирани и неоснователни възраженията, че издаденото от банката удостоверение с невярно съдържание е в резултат на техническа грешка в софтуерния продукт, както и че представлява вътрешен документ. Както посочва в практиката си по сходни казуси Върховният административен съд, „Верността на информацията е обективен факт“ /Решение № 2814 от 08.03.2024 г. по адм. д. № 7226/2023 г., VII отд. на ВАС/, допускането на грешка в резултат на човешка дейност или при работа служителите със системата на банката било то и при срив в системата, са обстоятелства в контрола на търговеца и зависят от създадената от него организация при осъществяване на дейността му и обслужването на потребителите, поради това не следва да бъдат сочени като причина изключваща съставомерността на съответните действия. Както правилно е отчел в мотивите административният орган, дори и да е била налице техническа грешка при издаване на удостоверението за липса на кредити, то банката е имала възможността да поправи тази грешка, но не го е направила, не е прекратила договора за кредит, а напротив изисквала е потребителят да заплаща месечните погасителни вноски. В този смисъл е изпълнена предпоставката на чл. 68и, т.4 от ЗЗП.

Жалбоподателят като добросъвестен и професионално отговорен търговец, не е следвало да издава удостоверение съдържащо невярна информация, което да възпрепятства потребителя при предприемането на действия по прекратяване на договора за покупка на стоки, както и да го задължи да заплаща вноските по договора за кредит. Трябвало е да предприеме съответните действия още при първото или поне при някое от последващите посещения на потребителя, който всеки път е изявявал желание за прекрати договора, като приеме направеното от потребителя изявление. Вместо това е издадено удостоверението с невярно съдържание. Така създадените извъндоговорни пречки от жалбоподателя спрямо потребителя при упражняване от последния на правата му по сключения договор за потребителски кредит, водят до ограничаване на предвидените от закона способности за прекратяване на договора и квалифицират прилаганата от оспорващия търговска практика като агресивна.

Налице е вторият елемент от фактическия състав – прилаганата от жалбоподателя практика променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата. Съгласно разпоредбата на § 13, т. 5 от ДР на ЗЗП "Съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително

способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика. Безспорно издаването на удостоверение, че Д. В. Т. не е страна по действащ договор за потребителски кредит с банката е практика, която въвежда в заблуждение лицето относно договорните му отношения с търговеца и по този начин съществено ограничава правото му на избор кои свои права във връзка с това правоотношение би могъл да упражни. Издаването на това удостоверение е лишило Д. В. Т. да упражни правото си на отказ от договор за потребителски кредит № [ЕГН]/21.03.2023г. в 14 дневния срок. Поради това налице е и причинно – следствена връзка между двата елемента.

Изпълнена е и последната предпоставка от фактическия състав, а именно вземането или възможността за вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика. „Търговско решение“ е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не“. В случая възможността на потребителя да упражни правото си да прекрати договора за кредит представлява търговско решение по § 13, т. 31 от ЗЗП. Търговската практика за издаване на удостоверението за липса на действащи договори за кредит може да повлияе на търговското решение да се прекрати или не договорът за потребителски кредит, доколкото тази практика създава или е способна да създаде впечатление в средния потребител, че правото вече е упражнено или, че не би могло да бъде упражнено, тъй като договорът е прекратен на друго основание. На следващо място, жалбоподателят с поведението си е създал прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, като по този начин е препятствал Д. В. Т. да упражни правото си да прекрати договора и използва принуда, като изисква от потребителя да заплаща месечните погасителни вноски.

С оглед гореизложеното съдът приема, че описаните в оспорвания акт факти покриват елементите на състава на агресивна нелоялна търговска практика по чл.68г, ал.4 във връзка с чл.68з от ЗЗП.

Въз основа на изложените мотиви, съдът заключава, че **заповед № 947 от 19.10.2023г.** е издадена от компетентен орган, в установената форма, без да са извършени съществени нарушения на

административнопроизводствените правила и на материалноправните разпоредби на закона, поради което подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, *Административен съд София-град*, на основание чл. 172, ал.2 АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, представлявано от В. А. Г. и А. Ч. Д., срещу *заповед № 947 от 19.10.2023г.* на председателя на Комисия за защита на потребителите.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: